

РЕШЕНИЕ

№ 40

гр. София , 01.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО XIII ВЪЗЗ. СЪСТАВ в публично заседание на двадесет и осми юни, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Даниела Борисова

Членове: Милен Михайлов
Кристина Гюрова

при участието на секретаря ГЕРГАНА ХР. ХРИСТОВА
като разгледа докладваното от Даниела Борисова Въззивно частно наказателно дело № 20211100602039 по описа за 2021 година

Производството е по реда на глава XXI НПК.

Образувано е по въззивна жалба от 21.05.2021 г. на частния тъжител Л. ИВ. Б. срещу разпореждане от 29.04.2021 г. постановено по нчхд № 412/2021 г. по описа на СРС, НО, 16 състав, с което е прекратено наказателното производство по делото на основание чл. 250, ал. 4, вр. с ал. 1, т. 1, вр. с чл. 24, ал. 5, т.2, вр. чл. 81, ал.1 НПК.

С депозираната жалба, жалбоподателят твърди, че поради допуснати нарушения на процесуалните правила от страна на първият съд, чрез обжалваното разпореждане е бил ограничен в правото си на защита. Твърди, че за разпореждането на първия съд не е бил уведомен по надлежния ред, което е наложило да го изиска със своя молба от 11.05.2021 г. Жалбоподателят излага своето несъгласие с изводите на първия съд и твърди, че прокурор Е.М.. го е оклеветила и накърнила достойнството му като го е изпратила в отдел ИНП по реда на чл. 155 от Закона за здравето, чрез съставеното от нея постановление. Според жалбоподателят, първият съд не е взел становище по друга негова тъжба с вх. № 1042529/17.08.2020 г. по описа на СРП, както и по пр.пр. №17480/2020 г. по описа на СРП, по която се съдържат материали за оклеветяването му от напълно непознати за него лица, за да потърси тяхната отговорност и които не могат да се скрият зад функционалния си имунитет и КРБ.

В жалбата не се съдържат доказателствени искания.

С определение по реда на чл.327 НПК, въззивният съд е намерил, че за правилното изясняване на обстоятелствата по делото не се налага събирането на доказателства и провеждане на въззивно съдебно следствие.

В съдебно заседание, частният тъжител Л.Б. поддържа своята жалба и няма искания за събиране на нови доказателствата. Моли разпореждането на първия съд да бъде отменено и делото върната на същия съд за продължаване на съдопроизводствените действия по съображенията изложени в жалбата.

Пред настоящата инстанция не се сочат нови доказателства.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, като обсъди доводите описани в жалбата, както и тези изложени в съдебно заседание, и след като в съответствие с чл. 314 НПК провери изцяло правилността на атакуваното разпореждане, намира следното:

Жалбата е подадена в законоустановения срок по чл. 319, ал. 1 НПК от легитимирано за това лице. Подадена е срещу акт, който подлежи на въззивен контрол по реда на чл. 250, ал. 4 НПК, поради което се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество, е неоснователна.

Производството по НЧХД № 412/2021 г. по описа на СРС, НО, 16 състав, е образувано по повод депозирана частна тъжба от Л. ИВ. Б. срещу Е.М., с твърдение за осъществен състав на престъпление от частен характер – клевета, чрез разпространение на неверни обстоятелства.

С частната тъжба са наведени твърдения за това, че с постановление от 21.04.2020 г. съставено от прокурор Е.М.. при СРП по пр.пр. № 53318/2019 г. по описа на СРП е отказано да се образува досъдебно производство, поради липса на осъществен състав на престъпление от общ характер, във връзка с депозиран сигнал от частния тъжител Б. до СРП. В частната тъжба са инкриминирани изрази от обстоятелствената част на постановление от 21.04.2020 г. съставено от прокурор Е.М.. при СРП по пр.пр. № 53318/2019 г. по описа на СРП.

Постановление от 21.04.2020 г. съставено от прокурор Е.М.. при СРП по пр.пр. № 53318/2019 г. по описа на СРП е изпратено на отдел ИНПЛ при СРП за вземане на отношение по реда на чл. 155 от Закона за здравето.

С постановление от 06.07.2020 г. съставено от прокурор при СРП по пр.пр. № 17480/2020 г. по описа на СРП е отказано провеждане на производство по реда на чл. 155 от Закона за здравето по отношение на лицето Л. ИВ. Б..

С разпореждане от 29.04.2021 г., съдията – докладчик при СРС, НО, 16 състав, е прекратил наказателното производство по делото на основание чл. 250, ал. 4, вр. с ал. 1, т. 1, вр. с чл. 24, ал. 5, т. 2, вр. с чл. 81, ал. 1 НПК. За да прекрати наказателното производство по посочения процесуален ред първият съд е констатирал, че частната тъжба на тъжителя Б. е насочена срещу лицето Е.М., която е магистрат и изпълнява своите служебни задължения като прокурор при СРП. При това положение и констатирайки, че лицето срещу което е насочена частната тъжба, предвид изпълняваните от него професионални задължения има функционален имунитет, първият съд се е позовал на разпоредбата на чл. 132, ал. 1 от Конституцията на Република България и е прекратил наказателното производство по делото. На следващо място, първият съд е изяснил и обстоятелството, че в случая частния тъжител желае да се ангажира наказателната отговорност на лицето Е.М., срещу което насочва своята тъжба за това, че същата в качеството си на прокурор и по повод на осъществена от нея правораздавателна дейност е извършила срещу тъжителя престъпление от частен характер. В заключение първият съд е посочил, че в случая липсва годин субект на престъпление, защото се касае за действия на магистрат, който се ползва с функционален имунитет, поради което и описаното в частната тъжба на тъжителя Б. поведение на прокурор при СРП при и по повод на изпълнение на неговите професионални

задължения не е престъпление.

При извършването на дължимата цялостна въззивна проверка по реда на чл.314 НПК за правилността на атакуваното разпореждане, с което е прекратено наказателното производство по настоящото дело от частен характер, въззивният съдебен състав намира същото за правилно и законосъобразно и като такова счита, че следва да бъде потвърдено изцяло.

При внимателният прочит на депозираната пред първия съд частна тжбa от частния тжжител Л.Б. се констатира, че тя е насочена срещу лицето Е.М., която изпълнява своите служебни задължения в качеството на прокурор при Софийска районна прокуратура. На следващо качеството на лицето, срещу което е насочена частната тжбa, и на което се желае да бъде ангажирана наказателната отговорност за извършено от него според частния тжжител престъпление от частен характер ясно личи не само от съдържанието на депозираната от него частна тжбa, но това е подкрепено и от приложените към нея писмени документи – постановление на СРП от 21.04.2020 г. постановено от прокурор Е.М., при СРП. При това положение може да се направи достатъчно ясен извод за това, че това лице, срещу което е насочена частната тжбa с изложени в нея твърдения за извършено според частния тжжител престъпление от частен характер е прокурор при Софийска районна прокуратура. Обстоятелството, че именно прокурор Е.М. е адресат на частната тжбa на частния тжжител Б. на свой ред се изяснява и чрез инкриминираните от негова страна изрази в депозираната от него частна тжбa до първоинстанционния съд, за които желае да бъде наказателно санкционирана прокурор Е.М., т.к. е видно, че същите са извадени от съдържанието на постановление 21.04.2020 г., съставено от прокурор Е.М. при СРП. От друга страна на настоящия съдебен състав, е известно обстоятелството, че посоченото лице срещу което е насочена настоящата частна тжбa заема длъжността - „прокурор“ при Софийска районна прокуратура. При това положение се налага закономерния извод, че в случая обвинение е повдигнато срещу лице, което се ползва с функционален имунитет, а от така формулираното оплакване може да бъде направен категоричен извод, че то касае действия на магистрат свързани с постановен от него прокурорски акт - постановление и изрази от неговото съдържание, представляващи по своето съдържание вътрешното убеждение на прокурора. Именно при изпълнение на служебните си задължения по смисъла на чл. 210 ЗСВ, посоченото лице е възпроизвело инкриминираните изрази в съставения от него прокурорски акт в хода на своето произнасяне по същество, както и в изпълнение на законовото си задължение по чл. 213, ал. 1, вр. с чл. 24, ал. 1 НПК като прокурор по пр.пр. № 53318/2019 г. по описа на СРП, на който е възложено да разгледа депозиран сигнал до СРП от страна на частния тжжител Л.Б..

Съгласно чл.132, ал. 1 от Конституцията на Република България при осъществяване на съдебната власт съдиите, прокурорите и следователите не носят наказателна и гражданска отговорност за техните служебни действия и за постановените от тях актове, освен ако извършеното е умишлено престъпление от общ характер. Конституционният съд на Република България е имал повод да изрази становище, че имунитетът, установен в нормите на Конституцията за определени лица (между които са съдиите, прокурорите и следователите), представлява съвкупност от права, изразяващи се в тяхната наказателна неотговорност и наказателна неприкосновеност. Наказателната неотговорност включва забрана за търсене на наказателна отговорност от тези лица за техните действия и актове при и по повод изпълнение на функциите им – т.нар. функционален имунитет. Ето защо търсената наказателна отговорност от лицето Е.М. за престъпление от частен характер, каквито безспорно са обидата и клеветата, е недопустимо съгласно нормата на чл. 132, ал. 1 от Конституцията на Република България.

Противно на доводите, застъпени във въззивната жалба, както и тези изложени лично от частния тъжител в съдебно заседание, настоящият съдебен състав намира, че процесуалният ред, при който е постановено разпореждането на съдията-докладчик при СРС, е изцяло в съответствие с правомощията на решаващия орган при наличие на абсолютна процесуална пречка за образуване и водене на наказателното производство. Действително, цитираната пречка не фигурира сред *numerus clausus* на чл. 24, ал. 1 НПК, но произтича от разпоредбата на чл. 132, ал. 1 от Конституцията на Република България, който нормативен акт, по силата на чл. 5, ал. 2 вр., ал. 1 от същата, представлява върховен закон, ползващ се с непосредствено, директно действие. В този смисъл, обвинение от частен характер срещу прокурор, във връзка с постановен от него прокурорски акт по същество, в хода на извършена от него преценка на данните изложени в сигнал на засегнато лице с твърдения, че други лица са извършили престъпление от общ характер, е процесуално недопустимо и образуваното наказателно производство подлежи на незабавно прекратяване. Поради изложените съображения, настоящият съдебен състав счита, че съдията-докладчик при първия съд не е допуснал нарушение на закона, с което да е ограничил процесуалните права на тъжителя, защото за съда поначало не е било налице годно процесуално основание за образуване на наказателно производство от частен характер, а именно липсва годен субект на престъпление, както от частен, така и от общ характер.

Настоящият съдебен състав намира за неоснователни доводите и възраженията на частния тъжител и жалбоподател пред въззивния съд свързани с приложението на разпоредбата на чл. 132 от Конституцията на Република България в конкретния случай. По мнение на въззивния съдебен състав, прекратяването на наказателното производство на основание чл. 132 от Конституцията на Република България, не стои в противоречие с разпоредбите на чл. 6 и чл.13 от Европейската конвенция за защита правата на човека /ЕКПЧ/. Европейският съд неведнъж е отбелязвал, че лицата, които осъществяват държавна власт могат да се ползват от имунитет при упражняване на служебните си правомощия и това обстоятелство не е нарушение на чл. 6 ЕКПЧ. Защитата на функционалния имунитет по смисъла на чл. 132 от Конституцията на Република България, с която се ползват съдиите, прокурорите и следователите, представлява конституционна гаранция за съблюдаването на основополагащи принципи, на които е основано функционирането на съдебната власт, а именно магистратите да упражняват правомощията си в условията на независимост, подчинявайки се само на закона, да вземат решенията си по вътрешно убеждение, основано на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото. Следователно, недопустимостта магистратът да носи наказателна и гражданска отговорност за служебните си действия и актовете, които постановява, гарантира не само личната му независимост, но и независимостта на съдебната власт, като елемент от държавния апарат. В този смисъл разпоредбата на чл. 132 на Република България не установява привилегия и не е самоцелна, а напротив насочена е да гарантира именно правото на справедлив и безпристрастен съд чрез обезпечаване независимостта на съдиите и съдебните заседатели, които без въпросния имунитет биха били лесно уязвими откъм неправомерни действия от страна на участниците в процеса. Ето защо имунитетът може да се обоснове като пропорционално ограничение на правото на достъп до съд, за да се постигнат легитимни цели, още повече, когато същият обхваща само служебните функции на магистратите.

По изложените по-горе съображения се налага като краен резултат извода, че правилно наказателното производство по делото е било прекратено от първия съд с атакуваното пред въззивния съд разпореждане, поради което същото следва да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно изцяло, а жалбата оставена без уважение, като неоснователна.

Така мотивиран и на основание чл. 338, вр. с чл.334, т.6 НПК, СГС, НО, ХП ти

ВЪЗЗИВЕН СЪСТАВ

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА разпореждане от 29.04.2021 г. постановено по НЧХД № 412/2021г. по описа на СРС, НО, 16 състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____